

6. Fejezet – A hős elintézi a punkokat

Félrelökve a törmeléket, kijutottam a nyitott, tágas és világos szabadba.

[SZABAD VAGYOOOK!!]

Miután végigmentem a hosszú és sötét földalatti folyosón, végre megérkeztem egy olyan helyre, ahol megcsodálhattam a napot. Hatalmasat kiáltottam, miközben kinyújtóztam a napfényben fürödve.

A királyi főváros kietlen és erdős peremkörnyékére kerültem.

Mély lélegzetet véve a kőfolyosó kijárata mellett, éreztem, ahogy a napfény illata keveredik a zöldellő erdő illatával.

Három hónap után ekkor láttam először a napot, ha az első alkalmamat nézzük (habár tudom, még egy nap sem telt el, mióta elkezdődött a második nekifutásom). Miután elmenekültem a helyről, ahol megöltek, - Ryuudoudenből -, rejtőzködtem. Korábban nem tudtam értékelni a napsugarakat, éppen ezért könnyekben törtem ki, amint megláttam.

[Á~, a nap... csodálatos...]

Miután mélyen megmozgatott a kék ég alatt elterülő világ, valami átkapcsolt a fejemben.

A célt már kitűztem magam elé. Miután annyit szenvedtem, elárultak, becsaptak és elvették a méltóságomat. Bosszút fogok állni.

Igaz, most hiányt szenvedek erőből, de kellő idővel és felkészüléssel véghez vihetem.

Ahogy várható volt, egyes szinten eléggé korlátozottak a lehetőségeim a készség korrekcióm nélkül, és a kitartásom közel sem elég 500 lovag lenyomásához.

Egyelőre nem kell annyira óvatosnak lennem, amikor elhagyom a fővárost, mivel csak a hercegnő és a palotában levő lovagok ismerik az

arcomat. Korábban sokkal jobban kellett vigyáznom, mert eléggé ismert lettem a Démon Lord legyőzésének köszönhetően.

Legalább most nem kerülök olyan helyzetbe, hogy hosszú köpenyt kell felvennem és eltakarnom az arcomat, amikor meglátogatok egy éttermet, fogadót vagy magát a várost.

Még egyszer felnéztem a napra és láttam, hogy kicsit lejjebb ment, Valószínűleg fél egy lehet. Visszagondoltam az első alkalomra, amikor megidéztek.

[A királyi udvar mágusának képességeivel, körülbelül egy napot fog igénybe venni, hogy eléggé felépüljön ahhoz a hercegnő, hogy részletesen be tudjon számolni rólam. Nos, rengeteg időm van, ha nem teszek semmilyen kitérőt.]

Elkezdtem kényelmesen sétálni a királyi főváros főutcáján, és megnéztem a rég nem látott városképet.

A császári főváros lakosai vakon hittek a királyság és a templom nyilatkozatában, amitől ellenségessé váltak irányomba az első alkalomkor.

Arra gondoltam, hogy jó erősen beverek nekik is, mint a hercegnőnek és a lovagoknak, de ez nem történt meg. Talán azért, mert többségük nem köthető közvetlenül az áruláshoz és a buzdítókhöz, csupán egyszerű lakosok.

Természetesen nem kedveltem őket. Az járt a fejemben, hogy: „Á, milyen jó lenne, ha ezek az emberek boldogtalanok lennének. Ha elesnének, bevernék a fejüket egy sziklába és megbénulnának másnapra, vagy valami ilyesmi.” De ahelyett, hogy rájuk pazarolnám az értékes forrásaimat, vannak emberek, akiket még inkább meg akarok ölni.

Röviden, gond van a sorrenddel.

Abbahagytam a céltalan képzelgést. Az első dolog, amit meg kell szereznem, az a megfelelő anyagi háttér a háborúra.

Ilyen szemszögből voltak elképzeléseim.

A nehéz nyaklánc, amit a hercegnőtől vettem el, ott csücsült az egyenruhám zsebében. Ha eltekintünk attól, hogy a királyi családtól származik, a mithril anyagával, a színes mágikus ékkövével és a bűvöléseivel, amik egy kis ügyességet nyújtottak a viselőjének, még e nélkül is elég jó pénzt lehet érte kapni...

Ha eladom, akkor valószínűleg elég gyorsan megfelelő nagyságú háttérre teszek szert.

Persze, körültekintően kell megválnom tőle.

A jelenlegi megjelenésem kicsit sem hasonlított egy nemesére és ezen a helyen sem volt olyan piac, ahol meg lehetne szabadulni ettől az ékszertől.

Ezen indokok miatt nem mentem be egyik üzletbe sem a főutcán.

Helyette inkább a 'Nyomornegyedbe' mentem, ami a főváros szélén helyezkedett el, és csak kétes emberek próbálnak ott megélni.

Eszembe jutott, hogy ha a megfelelő sikátorban az elhagyatottabb irányba megyek, akkor elég más városkép fog elém tárulni.

Koszos, repedező falak, omladozó házak, ürülék szaga és a mindenhol halomban álló szemét hányt fittyet a közegészségügyre.

Az út szélén ülő embereknek beesett szemekkel és komor arckifejezéssel bámultak, míg voltak olyanok, akik izzó tekintettel a zsákmányuk után kutattak.

Figyelő szemeikkel becsülték fel a nyomornegyedbe újonnan érkezőket, ami gyakran megvető gúnnyal is párosult.

Bármely város gettójában voltak olyan amatőrök, akik a külső alapján ítélkeztek. Ők általában nem éltek sokáig.

「 Hé, Nii-chan, a szokatlan ruhában, miért vagy egyedül egy ilyen helyen? 」

「 」

「Oto~, szerencsétlen Nii-chan. Attól félek, azt kell mondanom, hogy zsákutcába futottál, és nem tudsz visszafordulni. Ha szeretnél itt áthaladni, akkor útdíjat kell fizetned.」

Önelégülten vigyorgott olyan öt vagy hat ember körülöttem.

「Sejtettem, hogy ilyesmi előfordulhat, de mégis, ez annyira közhelyes... Nem, ez így jobb, mert gyorsabban lerendezhetjük a beszélgetést.」

Ezen nem lehet segíteni, ezek az emberek azt gondolják, hogy könnyű célpont vagyok a külsőm miatt, és mert egyedül érkeztem. De általánosságban, miért kell megjelennie ilyen bandának az első alkalommal, amikor egy város nyomornegyedébe betérek?

Eléggé ismertté váltam a legtöbb város szegénynegyedében, mint szökevény. Ezek a helyek elég változatosak, és a sötét részei kényelmesek. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy visszautasítsam a gettók kihasználásának luxusát. Csak fáraszt a gondolat, hogy megint megismétlődnek ugyanazok a sablonos közhelyek minden egyes városban.

Azóta, hogy a második alkalmam óta egyedül voltam, tudtam, ez a találkozás elkerülhetetlen volt. De ez a fajta szívdobogató izgatottság legjobb esetben is csak az első alkalomra, esetleg a másodikra érvényes.

Onnantól fogva teljesen kellemetlenné válik a jelenlétük.

A nyomornegyedben és környékén élők, ha megijednek, az életüket féltve gyorsan elmenekülnek. Csak az a személy képes túlélni, aki rendelkezik ésszel és erővel is.

「Csak úgy megkérdezem. Az ellenségem vagy?」

「Haa? Mit kérdezett ez a kis vadliba?」

「Válaszolj. Nem vagy a bosszúm célpontja, ezért nem fogok törődni veled, ha békén hagysz. Amúgy is zavaró lenne megölni titeket.」

「 Azt gondoltam, hogy idióta lehetsz, mert egyedül jöttél a nyomornegyedbe, de ráadásul még egy beképzelt barom is lennél? Tényleg nem fogja fel a helyzete súlyosságát ez a féleszű liba. 」

A kopasz, leburnult ember, aki a vezetőjüknek tűnt, nevetésben tört ki, amit a többiek nagy kacagása követett.

「 Hé! Fiú, add ide az összes értékedet és akkor nem öllek meg, hanem csak eladlak rabszolgának!! 」

「 Értem, tehát ez a válaszod. 」

Mivel ezek a punkok egyszerre akartak rám támadni, ezért gyorsan kezdeményeztem a [**Tűz Pókláb Karddal**] és levágtam mindegyikük bokáját.

「 Ga? GiyAAAaaaa!? 」

Mindkét lábuk végének elvesztésétől az egész csoport a burkolatlan földúton terült el.

「 M-Mi volt ez, ez fáj, EZ FÁÁÁJ!! 」

「 Guuuaaa, mit tetté-, AAA!!!! 」

Mivel utáltam, amikor az áldozataim vére beborított, ezért a [**Tűz Pókláb Kardot**] használtam, aminek a pengéje hatalmas hőmérsékleten izzik, így, amikor sebet ejt, azonnal ki is égeti azt, ezért nem tud vér kispriccelni. Ezen kard másik funkciója, hogy gyorsan képes hőt vezetni olyan dolgokba, amikkel érintkezik.

Az egyenruhát, amit hordok, mindennapi viseletként használtam az első alkalmam elején. Habár, miután útra keltem, éjszaka megtámadtak a banditák, teljesen szétszakadt, miközben próbáltam visszaverni őket.

Nem sokkal később, megszereztem egy olyan kardot, ami ruha-javító képességgel rendelkezett, de ettől csak elhagyatottabbnak éreztem magam, mert visszatértek a keserű emlékeim az egyenruhámról.

「Hmm, ez alkalommal sikerült. Státusz kinyitása!」

Figyelman kívül hagyva a mögöttem sikongató punkokat, leellenőriztem az állapotomat.

=====

Név: Ukei Kaito

Kor: 17 éves

Neme: Férfi

Életerő: 531/545

Mágia: 75/412

Szint: 1

Erő: 224

Kitartás: 324

Állóképesség: 545

Ügyesség: 587

Mágikus Erő: 117

Mágiaellenállás: 497

Rejtett készség:

「Lélek Kard▽」

「Nyelv megértése」

Készség:

「Ütés: 1.szint」

「Mágia manipuláció: 1.szint」

「Égjárás: 1.szint」

「Éjjellátás: 2.szint」

「Roham: 1.szint」

=====

Ahogy gondoltam, képes voltam a [**Roham**] megszerzésére. Az [**Éjjellátást**] pedig akkor szerezhettem meg, amikor átkeltem a föld alatti folyosón.

Ahogy a neve is mutatja, az [**Éjjellátás**] készség lehetővé teszi a sötétben való tájékozódást, míg a [**Roham**] ideiglenesen megnöveli az ügyességet a lábamba irányított mágia segítségével.

Hogy őszinte legyek, mikor elkezdődött a második esélyem, azaz néhány órával ezelőtt, a hercegnő nyakának megragadásakor, próbáltam ezt a képességet használni az egyik lovagon, de nem sikerült és egy kis visszarúgást éreztem a lábaimban.

Ha nem buktam volna el, akkor az életerőm sem csökkent volna le, és valószínűleg már korábban megszerztem volna a [**Rohamot**].

Az életerőm nem töltődött vissza, mert nem pihentem. A mágikus erőm 30%-a viszont helyreállt, miközben eljutottam ide az idéző teremből, és ebből 20%-ot használtam fel a [**Roham**] készségre. Elég nehéz lesz ilyen magas energiaigény mellett fejleszteni ezt a képességet.

[Habár...]

Mivel nem egyszerre használtam fel a mágiámat, ezért nem éreztem kellemetlenül magam, de az érzékelésem legalább a negyedére esett vissza, mióta ez a nap elkezdődött.

Hiába értettem meg, hogy ezeket a képességeket, amiket korábban szinte a végtagjaim meghosszabbításaként kezeltem, nem tudom használni, a testem, a végtagjaim, nem tudnak hozzászokni ehhez az új érzéshez.

[Á, hé~, Ne menekülj. Te vagy a vezetőjük, nem?]

[GYAAAaaa!!!]

A lábfejei elvesztése után, levágtam a punk karjait a [**Tűz Pókláb Karddal**], miután mászva próbált megszökni.

[Guaaa, ez forró, fáj, Guaaa!!]

[Hm, rendben, jó pont, hogy nem áztattál el a kifröccsenő véreddel.]

Míg közömbösen ezt mondtam neki, még mindig azt tapasztaltam, hogy folyamatosan kiabál.

Ellentétben azzal, amikor a sebeit kiégetve vágtam meg, most könnyekben, nyáladzva terült el a testében égő fájdalom miatt.

[Ha nem használok tűzlabdát, akkor a megmaradt mágiám nagy része nem fog elfogyni. A kardot könnyen tudom kezelni a pengéjének rövid hossza miatt, és mindezek felett, a kevés vérveszteség miatt nem fog egykönnyen meghalni az emberem. Korábban csak faszén készítésére használtam ezt a fegyvert, de ezekkel a képességekkel elég kényelmes szellem karddá vált.]

[Szö-ször-szörnyeteg...]

[**Áh, ÁÁááÁÁ...**]

Miközben jókedvűen nevettem, a megdermedt punkok, borzasztó arcot vágva bevizeltek.

[Áh, ez a mocskos látvány. Különbözik az övéktől, de látva az arckifejezéseket, tudjátok.]

Mégis, a bosszúm célpontjai azok, akik legutóbb közvetlenül elárultak.

Még ha szétverem ezeket a fickókat, akkor sem leszek boldog.

[Na mindegy, viszlát.]

Miután ezt mondtam, mágiát irányítottam a [**Tűz Pókláb Kardba**], és fenntartások nélkül elvágtam a torkukat.

A vágást követően égett hús szaga terjengett és a vér csepegésének hangja visszhangzott.

[Nos, azt hiszem itt az ideje elindulni.]

Morogva hátrahagytam a holttesteket, amiknek hiányzott a boka alatti és nyak feletti része. A lábfejekről nem lehetett tudni, hogy ki volt a tulajdonosa, míg a földön fekvő fejek rémült kifejezéseket vágtak a megperzselt sebek miatt.